

[Krarup.]

I mit Parti er man klar over, at dette er et Overgreb over for Kirken, og da Kravet om Kvinders Ansættelse som Præster er rejst udefra, bør det rettelig af Rigsdagen henvises til Kirkens egen Afgørelse. Derfor har mit Parti i det andet høje Ting stillet en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse den, uden at jeg derfor har tænkt, at mit Parti eller jeg agter at stille den her. Denne Dagsorden lød saaledes:

„Idet Kirkeministeren bemyndiges til at nedsætte et Udvalg til Drøftelse af Forholdet mellem Staten og Folkekirken, hvilket Udvalg særlig skal behandle Spørgsmaalet om, hvorvidt der inden for den gældende Folkekirkeordning kan skabes et fælles Organ for Folkekirken, som uden Indblanding fra Statsmagtens øvrige Organer faar Spørgsmaal vedrørende Kirkens indre Anliggender forelagt til Behandling og Afgørelse eller eventuelt til Erklæring, og idet Kirkeministeren i øvrigt bestemmer Udvalgets Sammensætning, idet Rigsdagen dog vælger 8 Medlemmer, Menighedsraadene 6, og 5 Medlemmer vælges af Kirkeligt Samfund af 1898, Kirkelig Forening for den indre Mission i Danmark, Kirkeligt Centrums Sammenslutning, Valgmenighederne og Det københavnske Kirkefond, og idet Udvalget faar Paalæg om at afgive Betænkning inden Udgangen af 1947, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Denne Paastand blev, som vi alle ved, forkastet. Man vil maaske hertil sige, at en Beslutning som den, der var givet Udtryk for heri, vilde føre til en Kirkeforfatning. Ja, maaske nok, men en Kirkeforfatning vilde selvstændiggøre Kirken, saaledes som den store Kirkepolitiker J. C. Christensen ogsaa ønskede, og som en af Socialdemokratiets førende Mænd, Borghjerg, gik stærkt ind for; denne Tanke har dog ogsaa før været fremsat fra virkelig dygtige og kirkeinteresserede Folk. En Kirkeforfatning vilde gøre Kirken mere selvstændig, og disse onde Besættelsesaar har baade her i vort Land og i vort Naboland Norge vist, hvilken Betydning en selvstændig Kirke kan have, naar det gælder at forsvare Menneskerettigheder. Men ved dette Lovforslag krænker man Kirkens Selvbestemmelsesret. Efter den Ud-

formning, § 7 nu har faaet, kan der blive paatvunget en Menighed en kvindelig Præst imod dens Ønske.

Hvis Forslaget ophøjes til Lov, hvad der jo er al Udsigt til, saaledes at Rigsdagen giver Kvinder Adgang til Folkekirken Embeder, ønsker jeg, at det maa sikres Menighederne, at kun, hvor der i et Pastorats forskellige Menighedsraad er Flertal i dem alle for en kvindelig Præst, kan hun blive udnævnt, og kun hvis Sagen før Afstemningen i Menighedsraadene har været behandlet paa et samlet Menigheds møde og dèr er vedtaget af et Flertal af kirkelige Vælgere. Den samme Bestemmelse, at Sagen skal behandles og afgøres paa et Menigheds møde, skal ogsaa gælde de Embeder, hvortil Menighedsraadene ikke har Indstillingsret, f. Eks. Domprovsteembeder og Stiftsprovsteembeder, og ligesaa for Hjelpepræster, der i Almindelighed antages af Sognepræsten. Jeg finder det naturligt, at man indfører dette Menigheds møde som den afgørende, bestemmende Myndighed ude i Sognene, i Pastoraterne, fordi Menigheds møderne efter den Stilling, de har, raadspørger om Ting af meget ringere Værdi, f. Eks. Indførelse af Særkalke, Konfirmandundervisning og den Slags. Vil man endelig have en kvindelig Præst, maa Fremgangsmaaden være den, at der af Menighedsraadet, den afgaaende Præst, Provsten eller hvem det nu skal være, indkaldes til et Menigheds møde, og hvis der dèr er Stemning for det, maa Menighedsraadene arbejde med Sagen, og hvis saa Menighedsraadene indstiller en kvindelig Præst, kan Kirkeministeren eller Kongen udnævne hende.

Der har fra anden Side været talt om, at man gerne vilde have Sagen behandlet i et Udvalg. Det kan jeg i høj Grad slutte mig til. Der var da Mulighed for, at der kunde findes Udveje, saa at noget af det, som baade den ærede Ordfører for Venstre (Stegger Nielsen) og jeg finder der er Grund til at rette, muligvis kunde blive rettet, og jeg er nær ved at tro, at det heller ikke vilde være den højtærede Kirkeminister ubehageligt, om det kunde opnaas, at man i hvert Fald i nogen Maade kunde komme tilbage til den oprindelige Affattelse af § 7 i Stedet for den § 7, som nu er indsat i det andet høje Ting.

Lad mig saa til sidst sige: Kirken har før været vort fælles Samlingssted i Lyst og